

آلبانیز در شهر آریانو ایرپینو، در منطقه کامپانیا در جنوب ایتالیا بزرگ شد. مادرش خانه‌دار و پدرش وکیل بود. او می‌گوید مواقعی بود که اگر موکلانش پول دستمزدش را نداشتند، پدرش یک شانه تخم‌مرغ را به عنوان دستمزد قبول می‌کرد. والدینش بر آموزش تأکید داشتند و خانه پر از کتاب بود، از جمله آثار پریمو لوی، بازمانده آشویتس، که به گفته او برای او آموزنده بودند. آنها با دوستان‌شان در مورد تحولات سیاسی در سراسر جهان بر سر میز آشپز خانه صحبت می‌کردند. او می‌گوید قهرمانان آنها قاضی‌هایی بودند که در مقابل مافیای می‌ایستادند. اما او می‌گوید وقتی خانواده به دیدار اقوام در شمال ایتالیا می‌رفتند، مردم به خاطر لِه‌جه جنوبی اش به او نگاه تحقیرآمیزی می‌کردند، بچه‌های دیگر او را «ترونا» صدا می‌زدند، که چیزی شبیه «دهانی‌روستانی» است. شاید حکایت ساده‌ای باشد، اما آلبانیز عاشق آن است. او می‌گوید در آن زمان بود که از معنای «تبعیض» آگاه شد و افزود که «حس بی‌عدالتی» شدیدی دارد. او مدرک کارشناسی ارشد خود را در رشته مطالعات حقوق بشر در دانشکده مطالعات شرقی و آفریقایی در لندن، یک کارخانه استعدادیابی برای جنبش جهانی استعمارزدایی، به پایان رساند. او می‌گوید که او واقعاً انگلیسی را در سن ۲۰ سالگی و دومین زبان خارجی خود را در سن ۲۵ سالگی یاد گرفت. اما با این حال، او در نهایت برای سازمان ملل متحد، ابتدا در آفریقا، سپس در ژنو و در نهایت در بیت‌المقدس، با آژانس امدادرسانی به پناهندگان فلسطینی کار کرد. او می‌گوید در آن مکان، با نور زیبایی عصرگاهی و فضای پرانرژی اش، سنگینی عجیبی بر او غلبه کرد. «احساسی داشتم که قبلاً هرگز نداشتم. احساس ناراحتی می‌کردم.» او می‌گوید که مجبور بوده بایستد و تماشا کند که خانواده‌های فلسطینی در بخش شرقی شهر شبانه از خانه‌هایشان بیرون رانده می‌شوند و هیچ کاری از دستشان بر نمی‌آید. «جامعه‌بین‌المللی آنجا بود. آنها محکوم می‌کردند. اما بعد از یک ماه، دوباره همان اتفاق می‌افتاد. این یک نمایش پوچ بود.» آلبانیز به عنوان یک گزارشگر ویژه مستقل، اکنون از سازمان ملل متحد مأموریت دارد، اما کارمند این سازمان نیست. او می‌گوید که او به صورت داوطلبانه کار می‌کند و با پس انداز خود زندگی می‌کند. سازمان ملل در حال حاضر حدود ۶۰ گزارشگر ویژه دارد که روی مسائلی مانند آزادی بیان، افراد مبتلا به اَلِبینِسم یا حقوق مردم بومی کار می‌کنند که همگی توسط شورای حقوق بشر مأمور شده‌اند. منتقدان می‌گویند این نقشی است که به فعالیت سیاسی زیر پرچم سازمان ملل متحد آزادی عمل می‌دهد. در حالی که ناگهان رگبار باران در بیرون شروع به باریدن کرد، آلبانیز می‌گوید که در واقع فرد بسیار مهربانی است. اما مردم دامنه توجه کوتاهی دارند و شما باید غیر معمول باشید تا آنها را به گوش دادن وادارید.

با این حال، واقعاً چقدر مفید است که دائماً اسرائیل را به عنوان یک «پروژه استعماری-مهاجرتی» برچسب بزنیم؟ «پدران بنیانگذار اسرائیل در مورد استعمار فلسطین صحبت می‌کردند، زیرا ۱۰۰ سال پیش، صحبت از استعمار بود.» پس از تأسیس اسرائیل در سال ۱۹۴۸، سرزمین‌های فلسطینی توسط بازماندگان هولوکاست و همچنین یهودیان دیگر از کشورهای عربی همسایه اشغال شد. آیا آلبانیز این وضعیت را منحصر به فرد نمی‌داند؟

آلبانیز نمی‌خواهد بشوند که اسرائیل امروز جایگاه ویژه‌ای دارد. اصل راهنمای او این است: قوانین بین‌المللی برای همه اعمال می‌شود. او سال‌هاست که از اشغال اسرائیل و «آپارتاید» و همچنین مصونیت اعطا شده به دولت یهود انتقاد می‌کند. او آنچه در غزه اتفاق می‌افتد را نتیجه منطقی هر دو می‌داند، به همین دلیل است که او به آنچه در حال حاضر اتفاق می‌افتد به عنوان جنگ اشاره نمی‌کند، بلکه به عنوان «پروژه پاکسازی قومی» از آن یاد می‌کند. از نظر او، اروپا همدست اسرائیل است: از یک سو از طریق ارسال سلاح، و از سوی دیگر از طریق سکوتش، به ویژه از سوی سیاستمداران، و به‌ویژه در آلمان. او این سکوت را با سکوت در دوران نازی‌ها مقایسه می‌کند.

او می‌گوید یک مقام دولتی آلمان زمانی به او گفته بود که آلمان فقط یک دلیل برای حمایت از اسرائیل ندارد، بلکه دو دلیل دارد. حمایت از اسرائیل، که صدراعظم سابق آلمان، انگلار مرکل، به طرز مشهوری آن را بنا نهاده، و همچنین حمایت از حقوق بشر جهانی، که آلمان پس از جنگ جهانی دوم برای جلوگیری از فروپاشی تمدنی دیگر به آن متعهد شد. آلبانیز می‌گوید، این دو دلیل مدتی است که با هم در تضاد هستند و اکنون، زیر رگبار بمب‌ها در غزه، می‌توان نتیجه گرفت که این دو دلیل با هم تضاد کرده‌اند. دستیار آلبانیز ظاهر می‌شود و از او می‌خواهد که برای قرار ملاقات عصر آماده شود. صبح روز بعد، او به جشنواره فیلم کن پرواز خواهد کرد و سپس برای یک سخنرانی TEDx با موضوع «قدرت» به برگامو می‌رود.

آلبانیز از صحبت مفصل در مورد تهدیدهایی که علیه او و خانواده اش صورت گرفته است، خودداری می‌کند. او می‌گوید تلاش‌هایی وجود دارد که شبیه «ارباب مافیایی» از سوی «گروه‌های فشار طرفدار نسل‌کشی» است. «آنها مرا به عنوان یک هیولا به تصویر می‌کشند.» او می‌گوید که دیگر به آنها توجهی نمی‌کند

سخت‌کوش‌ترین دشمن آلبانیز در ژنو مستقر است و مدیر اجرایی سازمان دیده‌بان سازمان ملل است. این سازمان، نقض‌های واقعی و ادعایی در سازمان ملل، به‌ویژه در شورای حقوق بشر، که تحت سلطه کشورهای جنوب جهانی است و به آلبانیز مأموریت داده است را محکوم می‌کند. سال گذشته، مجمع عمومی سازمان ملل متحد ۱۷ قطعنامه مربوط به اسرائیل را تصویب کرد. چهار قطعنامه در مورد میانمار و روسیه و دو قطعنامه در مورد ایران وجود داشت.

THE SPIES WHO

آلبانیز به عنوان یک گزارشگر ویژه مستقل، اکنون از سازمان ملل متحد مأموریت دارد، اما کارمند این سازمان نیست. او می‌گوید که او به صورت داوطلبانه کار می‌کند و با پس انداز خود زندگی می‌کند. سازمان ملل در حال حاضر حدود ۶۰ گزارشگر ویژه دارد که روی مسائلی مانند آزادی بیان، افراد مبتلا به اَلِبینِسم یا حقوق مردم بومی کار می‌کنند که همگی توسط شورای حقوق بشر مأمور شده‌اند. منتقدان می‌گویند این نقشی است که به فعالیت سیاسی زیر پرچم سازمان ملل متحد آزادی عمل می‌دهد. در حالی که ناگهان رگبار باران در بیرون شروع به باریدن کرد، آلبانیز می‌گوید که در واقع فرد بسیار مهربانی است. اما مردم دامنه توجه کوتاهی دارند و شما باید غیر معمول باشید تا آنها را به گوش دادن وادارید.

آلبانیز نمی‌خواهد بشوند که اسرائیل امروز جایگاه ویژه‌ای دارد. اصل راهنمای او این است: قوانین بین‌المللی برای همه اعمال می‌شود. او سال‌هاست که از اشغال اسرائیل و «آپارتاید» و همچنین مصونیت اعطا شده به دولت یهود انتقاد می‌کند. او آنچه در غزه اتفاق می‌افتد را نتیجه منطقی هر دو می‌داند، به همین دلیل است که او به آنچه در حال حاضر اتفاق می‌افتد به عنوان جنگ اشاره نمی‌کند، بلکه به عنوان «پروژه پاکسازی قومی» از آن یاد می‌کند. از نظر او، اروپا همدست اسرائیل است: از یک سو از طریق ارسال سلاح، و از سوی دیگر از طریق سکوتش، به ویژه از سوی سیاستمداران، و به‌ویژه در آلمان. او این سکوت را با سکوت در دوران نازی‌ها مقایسه می‌کند.

او می‌گوید یک مقام دولتی آلمان زمانی به او گفته بود که آلمان فقط یک دلیل برای حمایت از اسرائیل ندارد، بلکه دو دلیل دارد. حمایت از اسرائیل، که صدراعظم سابق آلمان، انگلار مرکل، به طرز مشهوری آن را بنا نهاده، و همچنین حمایت از حقوق بشر جهانی، که آلمان پس از جنگ جهانی دوم برای جلوگیری از فروپاشی تمدنی دیگر به آن متعهد شد. آلبانیز می‌گوید، این دو دلیل مدتی است که با هم در تضاد هستند و اکنون، زیر رگبار بمب‌ها در غزه، می‌توان نتیجه گرفت که این دو دلیل با هم تضاد کرده‌اند. دستیار آلبانیز ظاهر می‌شود و از او می‌خواهد که برای قرار ملاقات عصر آماده شود. صبح روز بعد، او به جشنواره فیلم کن پرواز خواهد کرد و سپس برای یک سخنرانی TEDx با موضوع «قدرت» به برگامو می‌رود.

آلبانیز از صحبت مفصل در مورد تهدیدهایی که علیه او و خانواده اش صورت گرفته است، خودداری می‌کند. او می‌گوید تلاش‌هایی وجود دارد که شبیه «ارباب مافیایی» از سوی «گروه‌های فشار طرفدار نسل‌کشی» است. «آنها مرا به عنوان یک هیولا به تصویر می‌کشند.» او می‌گوید که دیگر به آنها توجهی نمی‌کند

سخت‌کوش‌ترین دشمن آلبانیز در ژنو مستقر است و مدیر اجرایی سازمان دیده‌بان سازمان ملل است. این سازمان، نقض‌های واقعی و ادعایی در سازمان ملل، به‌ویژه در شورای حقوق بشر، که تحت سلطه کشورهای جنوب جهانی است و به آلبانیز مأموریت داده است را محکوم می‌کند. سال گذشته، مجمع عمومی سازمان ملل متحد ۱۷ قطعنامه مربوط به اسرائیل را تصویب کرد. چهار قطعنامه در مورد میانمار و روسیه و دو قطعنامه در مورد ایران وجود داشت.

 دیدار با خبرنگار مخالف آلبانیز

در قبل از اینکه زنگ به صدا درآید باز می‌شود و خبرنگاری وارد می‌شود. دو گزارش آلبانیز درباره اسرائیل روی میز قرار دارد. یکی «گرگ در لباس میش» نام دارد، در حالی که دیگری با پرتله‌ای از او در پس‌زمینه‌ای قرمز نشان داده شده است. هیلل نویر، مردی خوش‌برخورد که کت و شلوا ری کاملاً دوخته شده پوشیده، می‌گوید: «من آنها را از بر هستم.» با این حال، برای احتیاط، گزارش‌ها را دوباره چاپ کرده است. هیلل یک وکیل حقوق بشر است که در کانادا در یک خانواده‌ی یهودی که در سال ۱۹۰۴ از روسیه گریخته بودند، متولد شد. او مدتی در ایالات متحده برای یک شرکت حقوقی بزرگ کار کرد، اما اکنون بیشتر انرژی خود را صرف مبارزه با «هریمنی جلوه دادن اسرائیل» می‌کند.

نویر معتقد است که آلبانیز سهم تعیین‌کننده‌ای در این هریمنی جلوه دادن دارد؛ از طریق بی‌اهمیت جلوه دادن هولوکاست، تکرار «دروغ نسل‌کشی»، که او آن را «افترا دوران مدرن» می‌داند. او می‌گوید: «برای آلبانیز، نسل‌کشی در سال ۱۹۴۸ آغاز شد.» او در پاسخ به این اتهام که اسرائیل یک پروژه استعماری سفیدپوستان است، می‌گوید: «این مسخره است، یهودیان بومی سرزمین اسرائیل هستند.» او می‌گوید، یهودیان همیشه به‌عنوان دشمن زمانه معرفی شده‌اند.

سازمان نویر جریان مداومی از مقالات درباره آلبانیز را در وب‌سایت خود منتشر می‌کند، گاهی اوقات چندین مقاله در روز. او می‌گوید که آلبانیز یک وکیل حقوق بشر واقعی نیست زیرا او در آزمون وکالت شرکت نکرده است. او نام دخترش را لیلا گذاشته است: شاید به نام لیلا خالد، رایانده هواپیمای جبهه‌مردمی برای آزادی فلسطین؟ نویر ادعا می‌کند که آلبانیز برای سفر به داخل استرالیا از یک سازمان مردم‌نهاد مرتبط با حماس پول دریافت کرده است.

نویر می‌گوید آلبانیز از روی «یک وسواس بیمارگونه، پیچیده و آسیب‌شناختی» قтар می‌کند. او ادعا می‌کند که آلبانیز هرگز در مورد قربانیان اسرائیلی نقض حقوق بشر در سرزمین‌های فلسطینی صحبت نمی‌کند. او می‌گوید که سعی می‌کند توثیق‌های آلبانیز را نبیند. وقتی مطلع می‌شود که آلبانیز به‌زودی در اسپانیا جایزه‌ای دریافت خواهد کرد، شروع به کویدن روی میز با هر ده انگشت و تکان دادن صندلی اش به جلو و عقب می‌کند، گویی سعی می‌کند از انفجار درونی جلوگیری کند. او می‌گوید نامه‌ای شکایت‌آمیز به مارکو روبریو، وزیر امور خارجه ایالات متحده، نوشته‌است.

آیا روبریو پاسخی داده است؟

نویر می‌گوید: «هنوز نه.»

در طول یک تور سه‌روزه در مادرید، آلبانیز در بحث‌های آزاد شرکت می‌کند، با نمایندگان مجلس ملاقات می‌کند و مصاحبه‌هایی انجام می‌دهد که طی آن دوباره بلوز طرح‌گلدار را پوشیده است. موسیقی تکنو در لابی هتل پخش می‌شود؛ هوای بیرون سوزان است. کجا باید برویم؟ نزدیکترین گزینه یک استرا باکس است، اما آلبانیز با نگاهی خیره به این پیشنهاد پاسخ می‌دهد. در عوض، یک رستوران هندی پیدا می‌شود. آلبانیز روی صندلی بار در قسمت ورودی می‌نشیند و قهوه سفارش می‌دهد. او هفت دقیقه‌وقت دارد. او وقتش را با صحبت کردن در مورد پسرش پر می‌کند، داستان ورود پسرش به اتاقش را تعریف می‌کند، در حالی که آلبانیز در حال بررسی قطع عضو در غزه بود. او از مادرش می‌پرسد: «امامان، این با متعلق به کیست؟» تصویری روی صفحه نمایش او، عکس نوزادی با یک عضو قطع‌شده را نشان می‌دهد؛ احتمالاً همان نوزادی که عکسش چند روز قبل در شبکه‌های اجتماعی پخش شده بود. این صحنه، داستانی را که آلبانیز از دوران کودکی خود تعریف می‌کند، به یادش می‌آورد. او می‌گوید وقتی پنج‌ساله بوده، قتل عام‌ها در اردوگاه‌های پناهندگان فلسطینی صبرا و شتیلا در لبنان را در تلویزیون دیده است؛ تصویری از انبوهی از اجساد، افرادی با اندام‌های پیچ‌خورده «مانند عروسک‌های شکسته».

آلبانیز با عجله به هتل برمی‌گردد، از لابی به اتاقش می‌رود. او ده دقیقه بعد دوباره ظاهر می‌شود. حالا کاملاً سیاه‌پوش با کمربندی در خشان دور کم‌رش و پوشیده در ابری از عطر گل‌های تازه. مصاحبه در تاکسی ادامه می‌یابد. شب قبل، آلبانیز از پشت تریبون گفت که اسرائیلی‌ها اکنون در حال دزدیدن سرزمینی هستند که در سال ۱۹۴۸ دزدیده نشده بود.

خاتم آلبانیز، آیا اسرائیل حق موجودیت دارد؟

او پاسخ می‌دهد که چیزی به نام حق موجودیت کشورها وجود ندارد. «اسرائیل آنجاست و مردم باید آن را بپذیرند. اما اسرائیل باید جایی برای شکایات فلسطینی‌ها باز کند، زیرا آنها قربانی یک بی‌عدالتی تاریخی عظیم بوده‌اند.» آلبانیز تمایل دارد از سوالاتی در مورد نقش کشورهای عربی همسایه و راه‌حل‌های سیاسی بالقوه برای درگیری خاورمیانه طفره برود. او می‌گوید که سیاستمدار نیست. او جلوی آسانسور ایستاده و با این سوال روبرو می‌شود که آیا در نقش خود به عنوان گزارشگر ویژه مرتکب اشتباهی شده است یا خیر. کمی فکر می‌کند. «احتمالاً می‌توانستم استراتژیک‌تر و دیپلماتیک‌تر باشم و خوشحالم که این کار را نکردم. نه، فکر نمی‌کنم اشتباهی کرده باشم.» او می‌گوید که دیپلماتیک به کلمه‌ای نسبتاً مبهم تبدیل شده است، چیزی که برخی برای توجیه اجتناب از انجام کار درست از آن استفاده می‌کنند. اما چرا او حمله تروریستی حماس را با شدت بیشتری محکوم نکرد؟ او رو به دستیارش می‌کند. «تزار، آیا ممکن است تمام بیانیه‌هایی را که در آنها ۱۷ اکتبر را محکوم کرده‌ام، برای ایشان بفرستید؟»

سه شنبه ۲۵ شهریور ۱۴۰۴
سال چهارم. شماره ۸۸۱
www.hammihanonline.ir

برنامه‌بدهی آلبانیز، فیلمبرداری برای یک مستند و یک جلسه عکاسی است، قبل از اینکه او را به سالتی پر از نور قرمز ببرند، جایی که روزنامه پوپلیکو از او به عنوان «شخصیت سال» تجلیل می‌کند. چهار وزیر اسپانیایی نیز حضور دارند. خوزه زاپاترو، نخست‌وزیر سابق اسپانیا، به خبرنگاری می‌گوید که آلبانیز «تنها امید برای صلح در جهان امروز» است. مجری جایزه را به او می‌دهد و می‌گوید که وحشت‌های کنونی در خاور میانه یادآور وحشت‌هایی است که «دولت نازی» مرتکب شده است. آلبانیز هنگام سخنرانی پذیرش جایزه اش کمی تلو تلو می‌خورد، که به‌ندرت اتفاق می‌افتد. پس از آن، سرش را می‌گیرد و می‌گوید: «دوست ندارم در کنون توجه باشم. باید از اینجا بروم.»

اوا ایلوز، جامعه‌شناس فرانسوی-اسرائیلی، کسی است که به خاطر رفتار بی‌ادبانه‌اش بدنام است، اما وقتی از او درباره آلبانیز سوال می‌شود، برای مدت کوتاهی از شخصیت خود خارج می‌شود و زبانش را در صندلی روکش‌دار یک رستوران غذاهای دریایی مجلل پارسی بیرون می‌آورد. از نظر او، آلبانیز الگوی چپ جهانی است که به جای ترویج صلح، اسرائیل را به عنوان «مرکز شر» به تصویر می‌کشد. ایلوز استاد دانشکده مطالعات پیشرفته علوم اجتماعی در پاریس و به نوعی بانوی بزرگ تحلیل روابط در عصر سرمایه‌داری دیجیتال است. او همیشه یکی از تندترین منتقدان دولت اسرائیل بوده است. در سال ۲۰۲۱، او نامه‌ای سرگشاده به فاتو پنسودا، دادستان کل وقت دادگاه کیفری بین‌المللی نوشت و از او خواست که در مورد تحقیقات جنایات جنگی احتمالی به‌سازمان‌های اسرائیلی اعتماد نکند. اما اکنون، به گفته خودش، محتاط‌تر شده است. او می‌گوید، شرایط جهانی تغییر کرده است.

تونیشتی از آلبانیز وجود دارد که نحوه صحبت او با طرف اسرائیلی را نشان می‌دهد. در روز جهانی زن در سال ۲۰۲۴، او خطاب به سربازان زن گفت: «چه کار کرده اید، چه شده اید؟ عزیزان، وقتی متوجه شوید، برای همیشه در سایه خواهید ماند.» ایلوز می‌گوید آلبانیز با انکار وجود هرگونه جنگی، انکار وجود دشمن واقعی که اسرائیلی‌ها حق دفاع از خود در برابر آن را دارند، آنها را بیشتر به حاشیه می‌راند. او می‌گوید افرادی مانند او دلیل بی‌اعتمادی اسرائیلی‌ها به‌سازمان‌های بین‌المللی هستند.

آلبانیز از «آخرالزمان» در غزه صحبت می‌کند. او از بورس تل آویو می‌گوید که به گفته او از اکتبر ۲۰۲۳ شاهد افزایش ۲۱۳ درصدی بوده است، و از ۸۵۰۰۰ تن مواد منفجره‌ای که بر سر غزه رها شده است شش برابر هیروشیما. «یک نفر تروتمند شد، یک نفر نابود شد.»

او با گزارش جدید خود می‌خواهد نشان دهد که چگونه شرکت‌ها از جنگ غزه سود می‌برند. او بیش از ۴۰ شرکت را با نام ذکر می‌کند، از جمله تولیدکنندگان سلاح، و همچنین مایکروسافت، شوروین، کارفور و ایربی‌ان‌بی. پیام او را می‌توان به شرح زیر خلاصه کرد: هر کسی که با اسرائیل تجارت می‌کند، در نسل‌کشی همدست است. آلبانیز خواستار تحریم کامل است. «وضعیت فلسطین افشاکننده است. آینده‌ای است که در برابر شکست اخلاقی و سیاسی جهان قرار گرفته است.»

برخی آلبانیز را پوپولیست حقوق بشری می‌نامند. دولت دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور ایالات متحده، زمانی نامه‌ای به آنتونیو گوتش، دبیرکل سازمان ملل نوشته‌ت و از او خواسته‌است که آلبانیز را برکنار کند. طبق این نامه، او جنگی غیرقابل قبول علیه اقتصاد جهانی به‌راه انداخته است.

پس از ارائه گزارش آلبانیز در شورای حقوق بشر، کشورهای عضو شورای حقوق بشر و کشورهای ناظر اجازه دارند هر کدام یک و نیم دقیقه صحبت کنند. او با همبستگی کشورهای جنوب جهانی - از کشورهایی مانند مصر، اوگاندا و برزیل - روبرو می‌شود. نماینده ایران از یک «رژیم اسرائیلی» صحبت می‌کند که زبان «امل متمدن» را نمی‌فهمد. پاکستان حملات شخصی علیه آلبانیز را محکوم می‌کند. نماینده مالدیو چیزی را می‌گوید که احتمالاً اکثر افراد حاضر در اتاق به آن فکر می‌کنند: آنچه در غزه اتفاق می‌افتد تهدیدی برای نظم جهانی مبتنی بر قانون است. با این حال، او چیزی را که احتمالاً بسیاری نیز به آن فکر می‌کنند، نمی‌گوید: غرب با استانداردهای دوگانه خود، خود این نظم جهانی را تضعیف کرده است.

پس از جلسه، آلبانیز در یک اتاق کوچک و شیشه‌ای مصاحبه می‌کند. خسته به نظر می‌رسد. او می‌گوید که درد عضلانی دارد. او خوشحال هم به نظر می‌رسد. می‌گوید که هرگز تا این حد با کشورهای عضو احساس نزدیکی نکرده است. او می‌گوید که از کارش و همچنین فداکاری‌هایش قدردانی می‌شود. او می‌گوید گزارش اش به عنوان یک «زنگ بیداری» در نظر گرفته شده و فکر می‌کند که مؤثر بوده است. جمله‌ای از محمود درویش، شاعر فلسطینی، وجود دارد که آلبانیز مرتباً نقل می‌کند: «من مال خودم نیستم.» آلبانیز از این جمله برای بیان این که در خدمت آرمان بزرگ‌تری وجود دارد، استفاده می‌کند. از نظر او، جایگاهش صرفاً وسیله‌ای برای نیل به هدفی والاتر است. این یک ایده مسیحایی است. یک سوال در راه خروج از او می‌پرسیم: آیا او اکنون با دولت ترامپ وارد جنگ شده است؟ کارکنان و مسئولان مطبوعاتی او با یال‌نگاه می‌کنند. آلبانیز در حالی که سرش را تکان می‌دهد می‌گوید: «چی؟ نه.» شش روز بعد، مارکو روبریو، وزیر امور خارجه ایالات متحده، تحریم‌هایی را علیه آلبانیز اعلام کرد. او دیگر اجازه ورود به ایالات متحده را ندارد و شهروندان آمریکایی از انجام ترانکش‌های مالی با او منع شده‌اند. هیلل نویر، در اینستاگرام خطاب به آلبانیز می‌نویسد: «بوم! داری سقوط می‌کنی.» البته آلبانیز نامزد جایزه صلح نوبل شده است.

ترجمه: آر یاصیدیقی

سیاستمداران

ناتو با روسیه در جنگ است

سختگوی کرملین با اشاره به حمایت‌های اقتصادی و تسلیحاتی کشورهای عضو ناتو از اوکراین، تأکید کرد که این ائتلاف نظامی عملاً با روسیه در جنگ است. «دیمیتری پسکوف» سخنگوی کرملین در بخش دیگری از سخنان خود با اشاره به اظهارات اخیر وزیر خارجه لهستان مبنی بر اینکه ناتو در جنگ با روسیه نیست، تأکید کرد: «ناتو در حال جنگ با روسیه است. این موضوع بدیهی است و نیازی به هیچ اثبات اضافی ندارد. ناتو عملاً در این جنگ دخیل است.» به گفته او، ناتو هم به‌طور غیرمستقیم و هم مستقیم به کی‌یف کمک می‌کند. سخنگوی کرملین گفت: «روسیه همچنان برای گفت‌وگو آماده است» و تأکید کرد که مسکو بحران اوکراین را از راه‌های سیاسی و دیپلماتیک قابل حل می‌داند. او در ادامه با انتقاد از رویکرد اروپا افزود: «هیچ‌کس نمی‌خواهد به ریشه‌های واقعی این بحران بپردازد. اروپایی‌ها دخالت می‌کنند، اما حاضر نیستند به علل اساسی این بحران توجه کنند.»

برای هر اتفاقی آماده‌ایم

وزیر دفاع ونزولا با بیان این که آمریکا در منطقه کارائیب و مناطق نزدیک به ونزولا پروازهای جاسوسی و شناسایی انجام می‌دهد، گفت که نیروهای مسلح ونزولا برای هر پیشامدی آماده هستند. «پادرینو لویز» وزیر دفاع ونزولا روز یکشنبه گفت که آمریکا در منطقه کارائیب و مناطق نزدیک به ونزولا در حال انجام دادن پروازهای جاسوسی بوده است. لویز در گفت‌وگویی با شبکه «وی‌تی‌وی» ونزولا بیان کرد: «هر روز در سپتامبر و شب گذشته، هواپیمای اطلاعاتی و نفتکش‌ها در حال سوختگیری بودند. عملیات‌های اطلاعاتی و شناسایی علیه ونزولا در اوت سه برابر شد.» او افزود: «این که آن‌ها چه اطلاعاتی گردآوری می‌کنند، به خودشان ارتباط دارد. ما روند اطلاعاتی داخلی خود را اجرا می‌کنیم. آماده‌ایم و می‌توانیم در هر پروازی چه به شکل مجزا و چه جمعی مداخله کنیم. ما می‌دانیم که اعزام نیروهای آن‌ها به کارائیب با قصد تحریک به برپایی جنگ انجام می‌شود.»

حماس شکست نخواهد خورد

رئیس ستاد ارتش رژیم صهیونیستی در ارزیابی‌های خود به مقامات سیاسی این رژیم اعلام کرده است که حتی در صورت اجرای عملیات زمینی و اشغال کامل شهر غزه، جنبش حماس از نظر نظامی یا سیاسی شکست نخواهد خورد. شبکه ۱۲ رژیم صهیونیستی گزارش داد که «ایسال زامیر» رئیس ستاد ارتش این رژیم در نشست محرمانه با سران سیاسی تل آویو تأکید کرده است که عملیات زمینی پیش رو در شهر غزه به نتیجه قطعی و پیروزی کامل منجر نخواهد شد. او گفت هدف از ارائه این کابینه‌درباره نتایج احتمالی عملیات است. زامیر در سخنان خود خاطرنشان کرد دستیابی به پیروزی نهایی نیازمند گسترش عملیات به سایر مناطق نوار غزه، از جمله اردوگاه‌های مرکزی است؛ اقدامی که می‌تواند برای رژیم صهیونیستی بار سنگین و پرچالشی در عرصه غیرنظامی ایجاد کند.